

LA LLUM

La Hassan, feia poc que havia arribat a la ciutat però des del primer dia que la vaig veure vaig notar que era una noia especial. Venia de Síria sola, és a dir, sense família ni amics, Per culpa d'un atac militar al seu poble. Ella va poder fugir, però la seva família -la seva mare, el seu pare i el seu germà- l'exèrcit els va fer anar a un camp de refugiats. Va veure una furgoneta que recollia els supervivents, i no va dubtar a pujar. Es van dirigir fins a una costa. Allí, dos homes acabaven de preparar una barca inflable que els portaria fins un país o almenys un lloc més segur. Quan ja portaven bastants dies a la deriva i els aliments i l'aigua començaven a escassejar, un vaixell de pescadors els va socórrer i els va portar fins el port de Barcelona, on els van distribuir en diferents centres d'acollida. A ella la van acollir al centre de Barcelona ciutat on li passaria una de les experiències més misterioses de la seva vida.

Aquell centre acollia molta gent i per això, l'atenció que tenies no era l'òptima, i això feia que la Hassan, marxés moltes nits a fer un tomb per la ciutat. Al tornar de fer una volta i conèixer la ciutat, sempre veia com a partir de les dotze de la nit, s'encenia una llum a la casa de davant de la seva habitació. Quan ho va dir a la resta de companys de l'habitació, no li van fer massa cas i se'n burlaven de d'ella. Per això, va voler anar a descobrir que era aquella llum. Abans, li va preguntar a un del cuidadors si hi vivia algú en aquella casa, i li va dir que no. Això encara la va fer intrigar més i no va tardar en elaborar un pla per entrar-hi. El dia següent, al vespre, la Hassan va agafar quatre eines per poder entrar a la casa i va sortir del centre desapercebudament i es va dirigir a la casa. Eren quasi les dotze de la nit, la llum no tardaria en encendre's, i es va córrer a trencar el candau de la porta amb una de les estenalles que havia robat del taller. Al entrar va encendre la llanterna, també del taller, i es va començar a moure per l'interior de la casa. Va arribar al pis de d'alt on suposadament hi havia la habitació d'on es veia misteriosa la llum. Va veure que la porta estava entreoberta i va entrar. De sobte es van sentir dos crits femenins per tota la casa, un era el de la Hassan però l'altre era d'una que estava asseguda al terra menjant algun tipus de menjar enllaunat. Després de l'ensurt, la noia va convidar a seure a la Hassan, ella va acceptar i van començar a parlar.

-Hem dic Hassan, i tu?

-Iris

-Que i fas vivint amb aquesta casa abandonada?

-Fa temps era una noia com tu, però quan ja portes molt de temps al centre d'acollida t'assignen un altre lloc. Jo no volia marxar d'aquí, ja que trobo que es un dels pocs llocs d'Europa on tinc la possibilitat de començar una nova vida i em vaig escapar, i al veure que en aquesta casa no hi vivia ningú m'hi vaig quedar.

-I com és que només obres la llanterna a les dotze?

- Haig de passar desapercebuda el màxim possible, i els cuidadors ja no solen ser-hi a partir de les dotze.

-I com ho fas per sobreviure tu sola?

-Netejo cases d'algunes famílies de la ciutat i em faig alguns diners en negre, el mínim per comprar-me aigua, menjar, un fogonet... Tot i que ara porto bastant de temps estalviant per marxar d'aquesta casa dels dimonis.

-I no tens por que et descobreixin i et tornin a portar a un centre de fora del país?

-No, els antics propietaris d'aquesta casa quan es van mudar no van avisar que es canviaven de casa i la policia no ve mai a fer cap escorcoll.

-D'aquí poc, Hassan, et faran el mateix. Si vols, et pots quedar amb mi, i així, potser d'aquí poc podem anar a viure de forma legal a un altre lloc més decent. Què hi dius, t'hi apuntes?

La Hassan no va dir pas que no i van estar un temps vivint juntes en aquella casa vella, el suficient per recaptar els diners suficients per anar a viure en un pis a les afores de la ciutat i poder fer-se la documentació necessària. Amb aquest període es van fer molt amigues, inseparables. Finalment va poder contactar amb la seva família i en explicar-los-ho tot, no can tardar a anar cap a Barcelona per retrobar-se amb la Hassan i amb l' amiga que l'havia ajudat tant. Malgrat la duresa del viatge, el dolor per totes les víctimes. La Hassan o veia de forma positiva i pesava: "Si no hagués passat tot això, no hagués conegut a l'Iris l'única persona en qui he pogut confiar dintre un món on dependent de com siguis o d'on vinguis, no et volen".